

sten hvide mod Ansigtshuden. Hendes Sjuskethed var saa meget mere iøjnefaldende, som hun aabenbart havde pyntet sig. Forhaaret var i Hast bleven glattet med Vand, og hun havde en temmelig ordenlig Kjole paa; men under den skævt siddende Kappe sad Resten af Haaret som Stopningen i en Pude, og under Kjolekanten saaes et Par udtraadte og ubørstede Sko.

Da hendes Mand havde forestillet Per, smilte hun meget indladende.

»Hr. Sidenius vil maaske gøre os den Fornøjelse at spise Frokost med os? Maden staar paa Bordet.«

Per vidste ikke, hvad han skulde svare. Medfølelsen med den ulykkelige Mand knugede ham under Hjertet. Han havde helst sagt Nej til Indbydelsen men frygtede for, at han skulde krænke ved et Afslag.

Det overraskede ham nu, at der ikke i Pastor Fjaltrings Væsen overfor Konen ytrede sig nogen alvorligere Misstemning. Han var ganske vist en Del forlegen og temmelig adspredt; men under hele Maaltidet var hans Optræden overfor hende ganske den hensynsfulde Ægtemands, opmærksom, ja galant. Selv havde hun øjensynlig ikke den mindste Forstaaelse af sin Skænsel. Hun var endog den, som førte Ordet, idet hun — temmelig forvirret — talte om København og om sine Erindringer fra Nordsjælland, hvor hendes Fader havde